

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Пловдив, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, I СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мария П. Шишкова

Членове: Миглена Р. Маркова
Силвия Люб. Алексова

при участието на секретаря Анелия Ас. Деведжиева
в присъствието на прокурора Данаила Станкова Станкова (ОП-Пловдив)
като разгледа докладваното от Силвия Люб. Алексова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20215300601969 по описа за 2021 година

С Присъда № 66/23.07.2021 г., постановена по н.о.х.д. № 4094/2021 г., по описа на Пловдивския районен съд, ХХ-ти н.с., подсъдимият Д.Б.А. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 343б, ал. 3 от Наказателния кодекс, за това, че на 03.06.2021 г. в гр. Пловдив, обл. Пловдив, е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил, марка „Ленд Ровер“ /Ланд ровер/, модел „Фриландер“, с рег. № ****, след употреба на наркотични вещества – метадон, установено с тест Дрегер „Drug Test 5000 STK 7“, с фабр. № ARNF-0561, REF: 8323157, като на основание чл. 303, ал. 2, вр. чл. 373, ал. 2, вр. чл. 372, ал. 4, вр. чл. 371, т. 2 от НПК, вр. чл. 343б, ал. 3 от НК, вр. чл. 58а, ал. 1, вр. чл. 54, вр. чл. 36 от НК, са му наложени: наказание „лишаване от свобода“ за срок от осем месеца и наказание „глоба“ в размер на 500 лв.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК, изтърпяването на наложеното наказание „лишаване от свобода“, е отложено с изпитателен срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

На основание чл. 59, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 от НК, от наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“, е приспаднато времето, през което същият е бил задържан по реда на ЗМВР на 03.06.2021 г., като е посочено, че един ден задържане под стража се зачита за един ден лишаване от свобода.

На основание чл. 343г, вр. чл. 343б, ал. 3, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК,

на подсъдимия А. е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от десет месеца.

На основание чл. 59, ал. 4 от НК, от така наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“, е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил лишен по административен ред от възможността да упражнява това право, считано от 03.06.2021 г. до влизане в сила на присъдата.

Постановено е вещественото доказателство – 1 бр. тест-касета от тест Дрегер „Drug Test 5000 STK 7“, с фабр. № ARNF-0561, REF: 8323157, находяща се в кориците на делото, да се унищожи като вещ без стойност.

Срещу така постановения съдебен акт, е постъпила въззивна жалба от адв. Д.Ч. – служебен защитник на подсъдимия, с която се твърди неправилност и незаконосъобразност. Според защитата, подс. А. е осъществил признаците на престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК само формално, като от доказателствата по делото не може да се направи категоричен извод, че същият е действал при изискуемата от закона форма на вина „пряк умисъл“. Излагат се аргументи, че подсъдимият не е възприемал употребявания от него метадон като наркотично вещество, а като лекарство, поради което и на инкриминираната дата не е съзнавал, че засяга обществените отношения, защитени от нормата на чл. 343б, ал. 3. Иска се присъдата на първоинстанционния съд да бъде отменена, а подс. А. да бъде признат за невинен по повдигнатото му обвинение.

Алтернативно, се прави искане за приложение на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК, тъй като се твърди, че деянието, поради своята малозначителност не е общественоопасно, или неговата обществена опасност е явно незначителна. Изтъква се, че първостепенният съд не е отчетел характеристиките данни на подсъдимия, самопризнанието му, изразеното съжаление за стореното, самокритичността, както и факта, че същият е неосъждан. Твърди се, че следва да се прецени и дали извършеното от подс. А. не представлява „маловажен случай“, доколкото разпоредбата на чл. 93, т. 9 от НК, е относима към нормата на чл. 9, ал. 2 от НК.

В съдебно заседание на 09.11.2021 г., подсъдимият А. и защитникът му – адв. Ч., редовно призовани, се явяват, като излагат съображения в подкрепа на направените с жалбата искания. Поддържат твърдението, че престъплението, за което подсъдимият е признат за виновен, е несъставомерно от субективна страна, предвид факта, че същият се е лекувал от наркотична зависимост. Подкрепя се и алтернативно направеното искане за приложението на чл. 9, ал. 2 от НК. Навеждат се аргументи за явна несправедливост на наложените от първостепенния съд наказания.

Подсъдимият А. изразява съжаление за стореното, като твърди, че на инкриминираната дата, управлявайки автомобила, е вършел услуга на свой приятел.

Според представителя на Окръжна прокуратура – гр. Пловдив, депозираната въззивна жалба е изцяло неоснователна. Твърди, че в конкретния казус, умисълът на подсъдимия се извежда от подписаната от

него декларация, с която същият е заявил, че е запознат с упойващото действие на метадона. Относно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК – изтъква неприложимост в случая.

Пловдивският окръжен съд, в настоящия съдебен състав, след като обсъди приложените по делото доказателства, съобрази изложените от страните доводи и служебно провери правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и 314 от НПК, намира следното:

Въз основа на направеното от подсъдимия признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, както и въз основа на доказателствата, събрани в хода на досъдебното производство, подкрепящи това признание, след проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл. 373, ал. 2 НПК, е установена следната фактическа обстановка:

На 03.06.2021 г., около 08:50 ч. в гр. Пловдив по ул. „Джебел“ и ул. „Клен“, подс. А. управлявал моторно превозно средство /МПС/ – марка „Ленд Ровер“, модел „Фриландер“ с рег. № ****, когато бил спрял на ул. „Клен“ № 12 от свидетелите С.А. и Т.Н. – **** в 6-то РУ при ОДМВР Пловдив. При направена проверка, самоличността на водача – подс. А. и самоличността на неговата спътничка – С.Й.Г., били установени. Полицейските служители разполагали с информация, че Г. държи забранени от закона вещи. След проведен с нея разговор и извършено процесуално-следствено действие „претърсване и изземване“, било установено, че Г. държи 10 бр. таблетки, за които обяснила, че били „ривотрил“, закупен от непознато за нея лице. Във връзка с констатираното, било образувано отделно досъдебно производство.

Предвид поведението на подсъдимия – същият бил видимо замаян и отговарял забавено и притеснено, полицейските служители го съпроводили до сградата на 6-то РУ при ОДМВР Пловдив, където бил тестван за наличие на алкохол в кръвта, като резултатът бил отрицателен. След това, подс. А. бил съпроводен от свидетелите К.П. – ***** в сектор „ПП“ при ОДМВР Пловдив и А.И. – ***** при 6-то РУ при ОДМВР Пловдив до сградата на 4-то РУ при ОДМВР Пловдив, където бил тестван с полеви тест „DRUG Test 5000 STK7“.

Тестът отчетел наличието на наркотично вещество – метадон. Резултатът от проведеното изследване бил надлежно удостоверен в съставения Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества. На подсъдимия бил издаден талон за изследване № 071335, който му бил връчен в 12:15 ч. В талона за изследване подс. А. собственоръчно се подписал и посочил, че не желае да даде кръв и урина за медицинско и химическо изследване. Въпреки това, същият бил съпроводен до УМБАЛ Св. Георги гр. Пловдив, където пред медицинско лице, отказал да даде кръв и урина за изследване. Отказът му бил надлежно удостоверен в съставения Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и или наркотични вещества и техни аналози /л. 10 от ДП/.

Както се посочи по-горе, производство пред първостепенния съд е

протекло по реда на чл. 371, т. 2 от НПК. Съобразно ТР № 1/2009 г., цялостното признание от подсъдимия на фактите по обстоятелствената част на обвинителния акт обуславя и пределите на въззивната проверка. Настоящият съдебен състав следва да провери основно дали процесуалната дейност на първостепенния съд е осъществена при съблюдаване на нормативната уредба на диференцираното производство. В конкретния случай това е така – налице е направено волеизявление по чл. 371, т. 2 от НПК, извършена е законосъобразна доказателствена преценка, спазен е регламентираният ред за допускане и провеждане на съкратеното съдебно следствие, а присъдата е постановена в съответствие с изискванията на чл. 373, ал. 2 и ал. 3 от НПК.

При тези установени фактически положения, изводът на първоинстанционния съд, че на инкриминираната дата, с действията си, подсъдимият е осъществил състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК, се явява правилен и законосъобразен. От обективна страна са налице всички признаци на престъплението, предмет на обвинението. Подс. А., безспорно, на инкриминираната дата и място, е управлявал процесното моторно превозно средство след употреба на наркотично вещество – метадон, установено с тест Дрегер „Drug Test 500 STK 7”, фабр. № ARNF-561, REF 8323157. Метадонът представлява наркотично вещество, вписано в Приложение № 2 към чл. 3, т. 2 от Закона за наркотичните вещества и прекурсорите, Списък II – Вещества с висока степен на риск, намиращи приложение в хуманната и във ветеринарната медицина.

От субективна страна правилно Районният съд е приел, че деянието е извършено при форма на вина „пряк умисъл“. Подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, а именно, че управлява МПС след прием на наркотични вещества, като е предвиждал и пряко е целял настъпването на вредните последици. В този смисъл, неоснователно е възражението на защитата, относно това, че при извършване на престъплението, подс. А. не е действал при пряк умисъл, какъвто се изисква за съставомерност на деянието, доколкото не е възприемал употребения от него метадон като наркотично вещество. Престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК, е от категорията на формалните, при което умисълът може да бъде само пряк и никога евентуален. За прекия умисъл е необходимо и достатъчно, деецът да е съзнавал общественотоопасния характер на своето деяние и въпреки това, да го е извършил. За съставомерността на деянието е достатъчно да се установи обективно употребата на наркотични вещества, от което се извежда и умисълът за осъществяване на престъплението. В случая, правилно първият съд е акцентирал върху съдържанието на декларацията, подписана от подсъдимия, при включването му в метадонова поддържаща програма. Факт е, че подс. А. е бил уведомен, че метадонът е упойващо вещество, както и че Законът за движение по пътищата забранява управление на МПС след употреба именно на упойващи вещества. Неотносими са всички останали съображения, изложени от защитата – как точно се е чувствал подсъдимият преди и през времето на управление на МПС, колко време преди управлението на МПС е приел метадона, както и фактът, че не му е било

предписано в кой отрязък на деня трябва да приеме предписаното му количество.

Не се споделя и възражението във въззивната жалба относно това, че извършеното от подсъдимия попада в хипотезата на чл. 9, ал. 2 от НК. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК визира две хипотези, при които деянието не е престъпно, макар и да съдържа привидно признаците на съответен състав на престъпление: когато то не е общественоопасно въобще и в действителност не оказва никакво отрицателно въздействие върху защитените обществени отношения и когато обществената опасност на деянието е явно незначителна, без да бъде напълно изключена. Въпросът дали извършеното от подсъдимия деяние е малозначително следва да бъде разрешен при съвкупна преценка на всички елементи на състава на даденото престъпление, като от значение са характерът на обекта на посегателство, степента, в която той може да бъде засегнат или застрашен, някои особени характеристики на дееца, които се отразяват на обществената опасност на неговата личност, общественоопасните последици от деянието, каквито може да има то.

В обжалвания съдебен акт е изложен обективен анализ на така посочените обстоятелства, като контролираният съд е достигнал до правилния и законосъобразен извод, че деянието, осъществено от подсъдимия е общественоопасно. Факт е, че подс. А. е с чисто съдебно минало /същият е осъждан, но за осъждането е настъпила реабилитация/, факт е и че изразява съжаление за стореното, както и че се е борел с наркотична зависимост, поради което и е участвал в метадонова програма за лечение. Това обаче, са все обстоятелства, които могат да бъдат ценени на плоскостта на индивидуализацията на наказанието, както е и сторено в случая. Съдът е приложил максимална снизходителност, определяйки наказанията лишаване от свобода и глоба. Предвид това, в рамките на надлежно установените по делото факти от кръга на чл. 102 от НПК, материалният закон е приложен правилно и искането за оправдаване на подсъдимия по повдигнатото му обвинение няма как да бъде удовлетворено.

Впрочем, настоящият съдебен състав изцяло споделя становището на първия съд относно това, че защитата неправилно се позовава както на разпоредбата на чл. 9, ал. 2, така и на разпоредбата на чл. 93, т. 9 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на НК. Маловажните случаи по смисъла на чл. 93, т. 9 ДР на НК, са изрично предвидени в закона. В случая, за престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК не е предвиден привилегирован състав при маловажност на случая, поради което правилно първостепенният съд е приел, че разпоредбата е неприложима в конкретния казус.

Относно индивидуализиращите отговорността обстоятелства: като смекчаващо вината обстоятелство е посочено чистото съдебно минало на подс. А.. Според настоящия съдебен състав, смекчаващи вината обстоятелства се явяват и изразеното от подсъдимия съжаление за стореното, както и самокритичността. Правилно са отчетени отегчаващите отговорността обстоятелства – фактът, че на инкриминираната дата подсъдимият е превозвал и друго лице, което е поставил в опасност, както и

многобройните нарушения по ЗДВП, извършени от А. /справка за нарушител/водач – /л. 26 от Досъдебното производство/.

Въззивният съд намира, че така определените от първостепенния съд наказания /лишаване от свобода, глоба и лишаване от право да управлява МПС/ са правилно отмерени, съобразно изложените по-горе смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и съответни на тежестта на деянието и личността на дееца. Така определената съвкупност от наказания, е годна да постигне целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 36 от НК, както и да окаже дисциплиниращ ефект спрямо конкретния извършител и предупредителен и възпиращ ефект спрямо останалите членове на обществото. Предвид изложеното, интервенция на първоинстанционната присъда в санкционната ѝ част не се налага, като възраженията на защитата, касаещи явна несправедливост на наложените наказания, се явяват неоснователни.

Предвид факта, че производството е протекло по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, законосъобразно е приложена разпоредбата и на чл. 58а от НК, като наложеното на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“, е намалено с една трета.

Законосъобразно е възприета от решаващия съд и необходимостта от приложението на чл. 66, ал. 1 от НК, предвид чистото съдебно минало на подсъдимия и правилната констатация, че и по този начин целите на наказанието успешно биха се реализирали спрямо него, с оглед данните за личността му. Изпълнението на наказанието „лишаване от свобода“ правилно е било отложено за срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

Решението на ПРС за разпореждане с наличното по делото вещественно доказателство е съобразено със закона и също не подлежи на корекция от въззивния съд, като правилно и законосъобразно.

Законосъобразно са приложени и разпоредбите на чл. 59, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 от НК и на чл. 59, ал. 4 от НК – от наказанията „лишаване от свобода“ и „лишаване от право да управлява МПС“, е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан по реда на ЗМВР, респ. времето, през което същият е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред.

Предвид изложеното и доколкото настоящата инстанция не констатира да са допуснати съществени отстраними нарушения на процесуалните правила, обжалваната присъда като правилна и законосъобразна, следва да бъде потвърдена.

Воден от горните съображения и на осн. чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 66/23.07.2021 г., постановена по НОХД № 4094/2021 г. по описа на Пловдивския районен съд, XX-ти наказателен състав.

Да се уведомят страните за постановеното решение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____